

Theatern och åskådarne; prologue,
af herr Björn. Gifven på svenska
comiska ...

Björn, Didric Gabriel,

1700-1829 81 Fa Br.

BJÖRN, D. G.

Theatern och åskådarne.

Ex. A.

Sthlm 1789.

Vitt. Su.

Ström.

(Pop.)

1700-1829

Björn, D.G. Teatern och åskådaren, 1789
— Härn. samtr. Björn, D.G., Divertissement; ... 1789

Björn, DG.

Nitt. Sv.
Dram.
(Pn)
1700-1829

THEATERN
OCH
ÅSKÅDARNE;
Prologue,

AF

HERR BJÖRN.

Gifven på Svenska Comiska Theatern i Stockholm,
vid första Representation af Michel Wingler på
Amerikanska Ön, d. 1 Nov. 1789.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ANDERS ZETTERBERG, 1789.

PERSONER:

EN THEATERSKRIBENT.

CABALEN.

JONAS, *Hökar-Gosse från Telge.*

EN BETJÄNT, *Utlänning.*

Händelsen är på Theatern.

THEATERN OCH ÅSKÅDARNE.

FÖRSTA SCENEN.

Theatern föreställer et Rum, med Skrifbord och stolar.

THEATERSKRIBENTEN, (*Allena.*)

Kunde jag väl nånsin frukta en sådan händelse? — Jag hade skrivit en Prologue; med all möjlig omsorg; med all tilbörlig noggrannhet, om Theatern och Åskådarne . . . et nog kinkigt ämne! . . . och jag smickrade mig redan at den skulle bli väl emottagen, då man med all kallfinnighet kommer och förtror mig, at Actricen som skulle spela Hufvud-Rolen . . . har låtit enlevera sig. — Nå nå, man kan väl hoppas at hon kommer åter; i sinom tid; så framt hon inte råkat ut för någon af de här Tyska Skepparna; — men emedlertid är jag blottstald för Åskådarnes billiga förtrytelse; och det på en dag, då jag i synnerhet vil föka deras välbehag! — Hvad vil jag nu ge i stället? Omöjligt kan det bli något nytt; och det är, med mycket skål, blott det nya man betalar med nöje . . . när det duger. — Ah! det är en fatal Metier at vara Theaterskribent! Underkastad omdömen! . . . ofta grundade på känedom och smak; och då äger den sina behag . . . Men kanske oftare på Infallet och Capricen; och då smärtas man, lika lifligt, af det oiförtjenta lofordet, som af det mindre förtjenta lastandet; dessa vidrigheter ha likväl sin lyckliga öfvergång; man förgåter

4 THEATERN OCH ÅSKÅDARNE.

dem gerna, åtminstone i den stunden då man utaf Directeuren emottar Recetten . . . Men at ouphörligt bero af en Acteurs . . . kunskapliga nycker; af en Actrices . . . mångfaldiga Indispositioner . . . och til ock med af hennes Amouretter . . . det är en Skårseld!

ANDRA SCENEN.

BETJÄNTEN. THEATERSKRIBENTEN.

THEATERKARLEN, (*bakom.*)

Kors bevara mig; Herrn är der inne på Theatern, låger jag.

BETJÄNTEN, (*kommer in.*)

Monfieur vara den Herr, för *Benefice aujourd'hui* här på *Theatre Comique*?

THEATERSKRIBENTEN.

Ja, det är jag.

BETJÄNTEN.

Den *Camerier* vara inga Loge . . . *Monfieur* vara *alors* en Loge på fyra person?

THEATERSKRIBENTEN.

Jag har nu inte någon sådan qvar, min Kåra Ni.

BETJÄNTEN.

Inga qvar? *Ab diantre!* — Inga på två *donc*?

THEATER.

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, jag har blott en enda Loge kvar, och den är för tre personer.

BETJÄNTEN.

På tri? *Allons* få passera. (Tar fram en Sedel.)
Monsieur rendera? . . . *Voyons* . . . (Ser på Sedeln.)
 Cinq Riksdal — Tri Billjett. — *ça fait*, En Riksdal
 et demie . . . *Ab! pardieu*, *Monsieur* comptera sjelf.

THEATERSKRIBENTEN, (Tar emot
 Sedeln; lemnar Billetterna och ger tillbaka.)

Se här.

BETJÄNTEN, (Ser efter om han
 fått rätt.)

Oui, de vara *juste*; *Adieu*. (Går, men vänder om.)
Ab! Monsieur säga, den *Spectacle* sluta, ja
alors veta, ska komma för den *Voiture*.

THEATERSKRIBENTEN, (ledsen.)

A neuf beures et demie.

BETJENTEN.

Ab! diable, *Monsieur* tala *Franfyska*? Vara bra
 för *une autre fois*, *adieu*. (Går och sätter batten på sig.)

THEATERSKRIBENTEN.

Farväl.

6 THEATERN OCH ÅSKÅDARNE.
TREDJE SCENEN.

JONAS. THEATERSKRIBENTEN.

JONAS, (*bakom Theatern.*)

Inte hittar jag rätt på honom här i gångarna.
— Visa mig då — (*Han kommer in.*)

THEATERSKRIBENTEN.

Hvad knåfveln! Hvem kan det vara?

JONAS, (*åter på et äpple.*)

Vet ni hvad Herre, at jag har haft mycket be-
fvår jag, innan jag fått rätt på Er.

THEATERSKRIBENTEN.

Jag beklagar det; hvad kan väl Hern vilja mig?

JONAS.

Jo, det är mycket det — Jag skulle ha mig
en Tredalers Billet —

THEATERSKRIBENTEN.

Det kan ni få der nere i Luckan.

JONAS.

Jaja; men först skall ni säga mig om jag har
hittat på Er? Och om det inte är ni som skrifer
få många Comedier?

THEATERSKRIBENTEN.

Jo, jag har skrifvit några, men det ges den
som skrifer ännu flera.

JONAS

JONAS.

Hör på; jag förstår mig på Comedier, skall ni veta, ty jag har varit här många gånger förr; men låg mig på Ert samvete; är icke det ni som har gjort Vingåkerspigan?

THEATERSKRIBENTEN, (*leende*).

Det kan jag inte gärna taga på mig . . . Men, hur lå?

JONAS.

Jo, jag skall säga Er, jag är hemma i Telge; jag står i bod där hos en Håkare; jag heter annars Jonas Mattsson i mig sjelf, och är ifrån Pihlekrog, fast jag nu kallar mig Jonas Dankström. För 14 dar sen, vet ni, hände det mig en förargelse, ute på Bränneriet, om en Söndag, som jag aldeles inte kan förmåta; det var några Bodbetjenter från Stockholm, som kommo ditkuskande i sina präktiga Chaisar, och deingo knapt se mig på Brännerigården, förrän de gäfvos sig at gapkratta och skrika: Se där står Jonas i Vingåkerspigan.

THEATERSKRIBENTEN.

Men är det möjligt? Fy, det är rätt fult af de där Herrarna at vara så maliciousa när de komma til Telge.

JONAS.

Ja, är det intet skamsfullt? — Derpå gaf jag mig i tal med dem, och då började de beskrifva för mig en Comedie, som de skola spela här nere

vid Munkbron, som skall heta Vingåkerspigån, och som ni skal ha gjordt; och sen så skal det vara en utaf de där Narrarna, som skall klå sig aldeles som jag, och kalla sig Jonas som jag, och komma in som jag, och låta alt folket skratta åt sig . . .

THEATERSKRIBENTEN, (*affides*).

Som jag. (*Högt*) Ja, det är väl fant, men inte är det Hern för det, ty jag kan förfäkra, at hvarken den som skrifvit Piecen, eller den som spelt Rollen nånsin sett Hern.

JONAS.

Och det vil ni inbilla mig? Ni lår tro at jag är dum, Ni? Hur skulle de kunna få härma mig i både tal och gång, och kläder med, om de inte hade sett mig?

THEATERSKRIBENTEN.

Hör på min Herre; när man vil skrifva en Theater - Piece, så diktar man någon händelse som möjligtvis kan ha passerat, och nyttjar sedan personer af allå Stånd at utföra den; man föreställer ibland Skrifvare, ibland Officerare; stundom narraktiga Skrifvare och alvarsamma Officerare; och ofta tvärtom. — Här ock där kan väl någon känna igen sin dårskap, afven sin svaghet . . . aldrig sin person . . . och om Auctorn är qvick, och anständig, så hån-der, icke fällan, at dårskapen förbättras, och sjelfva den löjlige skrattar med de öfriga.

JONAS.

JONAS.

Ja, men hånder det inte ock ibland at Auctorn får stryk för sina quickheter?

THEATERSKRIBENTEN.

Jag skal säga Hert: Stryk är något så högst illiterat, at det inte gärna kan nyttjas emot vittert Folk. — Detsutom, som jag sagt Er, är det Løjligheten, och inte den eller den personen man framställer.

JONAS.

Ja, men i den der Vingåkerspigan, där skal jag enslam vara, så precist . . .

THEATERSKRIBENTEN.

Såg inte det; gör en liten resa ner åt Landsörterna, så skal ni, nästan i hvar Bod, få se en dylik Mattsön eller Pehrson, som nyss kommit til stan och fått håret ombundit; som råkat at knytat litet för högt op . . . och at lägga läckorna något för mycket framstupa — Jag låger inte, at icke ni kan ha en altför god smak . . . äfven i Ert sätt at klå Er . . . Edra couleurer accordera oförlikneligen väl; men ni förläter mig ändå om jag finner, at det är något hos Er, som skiljer sig ifrån oss andra.

JONAS.

Ja, för det at jag inte hunnit at bli narr ännu; och därför skola de så där sätta fram mig på Theatern . . . Men visste jag bara hvem som skrifvit den der dumma Piecen, så . . .

THEATERSKRIBENTEN.

Än sen?

JONAS.

Jo, jag skulle minnann komma hit, och hvifla ut den första Piece han härnäst kom fram med.

THEATERSKRIBENTEN

Men vet Ni väl hvad det vil fåga at hvifla?

JONAS.

Jo, det vil fåga, at man intet tål den som har skrifvit Piecen.

THEATERSKRIBENTEN

Nej, förlåt mig! det bör åtminstone fåga: at det han skrifvit är uselt, eller oanständig.

JONAS.

Ja, men får jag inte hvifla så väl som klappa?

THEATERSKRIBENTEN.

Äjo; men det blir alltid med den skam eller heder, som åtföljer et ogrundat, eller grundat omdöme; och jag skulle just råda Hern, som förmodligen förfår sig bättre på Viſtualier än Vitterhetsstycken, at hvarken klappa eller hvifla; ty det är ändå alltid en liten harm at göra det enſam, och utan urſkilning.

JONAS.

Enſam? Nej det ſkall inte bli ſvärt för mig, at komma hit från Telge, någon Söndag, få manſtark, at det nog ſkal höras, när vi börja på med våra pipor.

THEATER-

THEATERSKRIBENTEN.

Jag tror, min Gunstige Herre, at Ni rätt väl kan behöfva at få låra Er, hvad Åskådare och Theater vil säga. — Ni skal veta, at Theatern, ehuru den helt och hållit beror på Åskådarne, har likväl sina rättigheter; ibland dessa är äfven den, at ingen kan der hvifla, af elakt uplåt at skada Inrättningen, ty den är både Skattlagd och Skyddad.

JONAS.

Hvad? Påstår Ni nu at jag *inte* får hvifla?

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, det kan jag aldrig påstå; men jag vil låmpa mig något tydligare efter Ert begrep. — En Theater-Directeur köper en Piece, och ger til Exempel 100 R:dal. för honom; lika contant som Er Husbonde . . . för ungefär 100 Lispund flåsk: förstår ni mig? — För at få idka den här handeln, skattar han til Kronan, och nyttiga Inrättningar, minst 500 R:dal. årligen; förmodeligen mer än någon af Er Husbondes kamrater. — Hur skal väl den stackars Directeuren bestrida alla sina utgifter, på annat fått än at låta spela sina Piecer? Men, nu kommer det et bestämt Sällskap, enkom från Telge, för at hvifla ut en . . . Et från Sigtuna för at hvifla ut en annan . . . och et annat ånda ifrån Throsa för at hvifla ut den tredje . . . Och tänk bara efter, min hjertans Herre, om man skulle komma så der in uti Er bod, och dra utaf med den ena skinkan efter den andra, hur skulle det då gå med Er Husbonde?

JONAS.

JONAS.

De skola väl fan heller! . . . så länge vi hafva Fiskal i Stan.

THEATERSKRIBENTEN.

Det samma gäller äfven här.

JONAS.

Ja, men det är ändå olika; hvad vil Ni väl fvara på, hvad jag hört mina bekanta säga om edra Piecer? Säg mig; när de äro dumma, eller overtiga, eller grofva; kan man intet hvilla ut dem.

THEATERSKRIBENTEN.

Jo vift kan man . . . Vi hafva exempel derpå; men man borde kanske intet göra sig det befvärer, ty sådana Piecer hvilla ut sig sjelfva; på samma sätt som Era Vietuslier . . . (Ni hör at jag ändteligen vil ha någon vigt i mina liknelser . . .) om de äro odugliga lå få de ju ligga ofälda, men inte kommer någon och tar dem ifrån Er.

JONAS.

Ja, nog kan Ni prata, hör jag; och det lär ändå vara Ni som skrifvit den där Vingåkerspigan.

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, det har jag inte; men jag har väl gjorde det som är värre . . . jag har spelt den dumma Jonas.

JONAS, (ond.)

Hvad? Ni!

THEATER.

THEATERSKRIBENTEN.

Ja, och jag finner nu, sen jag haft den lyckan at göra Er bekantskap, at jag juft intet spelt den så illa.

JONAS.

Och det är ju Ni som får inkomsten i qväll? Och spelar med?

THEATERSKRIBENTEN.

Ja.

JONAS, (ond.)

Nå så ta mig böfveln skal icke jag ockfå hvilfa ut Er.

THEATERSKRIBENTEN, (*bjuder honom en Billet.*)

Se här, min Herre, en Parterre-Billet . . . det är blott där man hviflar — lycklig den som ej blir uthviflad af någon annan än Er. — (*leende*) Men vet Ni väl hur Ni skal bára Er åt!

JONAS, (ond.)

Ja ja, skratta, skratta Ni — Ni skulle skratta så lagom, om jag hade Er på et annat ställe.

THEATERSKRIBENTEN.

Bevars, krula inte med mig; jag är ju hemma här.

JONAS, (*bögst ond.*)

Vil Ni narra mig at göra hemgång? Nej tack skall Ni ha — Men kom til Telge bara . . . Ni skal minfann, inte komma dån så snart.

THEATER.

THEATERSKRIBENTEN.

Jo jo, der plår vara rätt ondt efter håftar ibland.

JONAS, (*i det han går, utan
at ta Billetten.*)

Nå få skam få mig om, om Ni heller skal få
mina Tre daler, så mycket Ni vet det, Herr Co-
mediant.

THEATERSKRIBENTEN.

Det lår ock vara den enda skada Ni kan göra
mig, Herr Dankström. (*Jonas sätter på sig batten
inne, och går ut med bånderna i sidan.*)

FJERDE SCENEN.

THEATERSKRIBENTEN, (*allena.*)

Det är min fann oförläteligt, at så förspilla en
tid, som jag borde använda, til något större nöje
för dem som i dag behåga upmuntra mig — (*Ser
på klockan*) Hvad? klockan är redan så mycket. —
Hvad vil jag hitta på? . . . Jo, en Compliment på
Vers, . . . til min ursågt. . . Jag bør inte misströ-
fta: den Svenska Publiken är så ädelmodig. . . Så
öfverleende! (*Sätter sig at skriva.*) Början är altid
det värsta — Nej, inte en enda idé som duger —
En sådan fördömd Enlevement! — (*Det kommer
någon*) Men hvad? Et Fruntimmer!

FEMTE SCENEN.

THEATERSKRIBENTEN. CABALEN, *befynner-
ligt klädd, och med half Masque.*
CABALEN.

Hör på, hvad gör du här?

THEATERSKRIBENTEN, *(affides.)*

Du! — *(Högt.)* Jag? . . . jag funderar.

CABALEN.

Känner du mig?

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, jag har inte den äran; men hvem ni helst
må vara, — om ni kan hjälpa mig ur mit bryderi,
så är ni altför välkommen.

CABALEN.

Hvem är du?

THEATERSKRIBENTEN.

En fattig Syndare, som skulle kanske lefva et
fredligare lif, om han inte hade den vürmen at
skrifva Theater-Piecer.

CABALEN.

Du är Theater-Skribent, och du känner inte
Cabalen . . . den mågtiga Cabalen?

THEATERSKRIBENTEN, *(gör henne en
djup Reverence.)*

Det är en lycklig rättvisa ni behagar göra mig;
och jag är Er ödmjukaste tjenare.

CA-

CABALEN.

Förmodeligen hafva dina Theaterstycken aldrig blifvit upförda?

THEATERSKRIBENTEN.

Jag ber om förlåtelse, alla; och några utaf dem hafva äfven varit nog lyckliga at vinna bifall.

CABALEN.

Utan min tilhjelp?

THEATERSKRIBENTEN.

Aldeles.

CABALEN.

Hvad du är egenkär!

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, det är utan egenkärlek; ty utom det at mina Piecer äro til större delen Öfverfättningar, så tror jag likväl at *Ofskyldiga Bedrägeriets*, *Värdige Medborgarens*, *Eugenies*, och *Barberarens* framgång, hvarken berott af Er eller mig.

CABALEN.

Af hvem då?

THEATERSKRIBENTEN.

Af de Agerande.

CABALEN.

Du tycks mig vara en så befunnerlig Man, at jag nästan skulle ha luft at bli en af dina vänner.

THEA-

THEATERSKRIBENTEN, *vilrådigt*.

Min Fru . . . i fanning . . . Denna vänskap . . . kunde aldrig bli mig til någon nytta — Jag skulle vift inte kunna begagna mig utaf den til min egen förmån; och jag har inte nog elakt hjerta för at nyttja den emot andra.

CABALEN.

Du är då lika någd om dina Piecers framgång?

THEATERSKRIBENTEN.

Lika nöjd! Nej det är jag vift inte; hur är det möjligt at vara det?

CABALEN.

Hur kan du då neka at betjena dig af min hjelp?

THEATERSKRIBENTEN.

Ty den kan inte förblinda det antal af Åskådare jag fer; och det gifves en flags framgång utan förtjenst, som ej skulle smickra mig.

CABALEN.

Hör, jag vil inte längre dölja för dig, at det är din nya Comedie som fört mig hit . . .

THEATERSKRIBENTEN.

Ach! Min Fru . . .

CABALEN.

Och jag vill til en början bevisa dig, . . . at du inte har sundt förnuft. Svara mig, är inte din nya Piece, helt och hållit i den Comiqua Genren?

X

THEATER.

THEATERSKRIBENTEN.

Jo.

CABALEN.

Hur kan du väl inbilla dig at få folk at skratta, då man är så van at gråta eller gånpa åt dina Scener? Delsutom, horde du inte befinna, at allmänhetens smak aldrig förr varit så fin som den nu är; följaktligen kan ingen ting vara svårare, ån at nu få den at skratta.

THEATERSKRIBENTEN.

Men jag har nästan dageliga bevis på, at det är ganska lätt . . .

CABALEN.

Ja, åt gamla Piécer, ty man kommer endast och ser dem för at roa sig; men på de nya kommer man för at dömma, och det gör en hel annan disposition hos åskådaren; de kinkiga stå der på lur vid minsta infall som är något vågadt; de hindra intet allenast andra at höra, utan ofta det som är värre; de laga så at man hör galit; och som man på Spectaclerna så gärna gör et med dem som sitta omkring en, hånder också at den opartiske, som i början fökt at åska tystnad, lednar, och hör inte på mera; bullret slårar honom med sig, och en Piéce som om et år roar, stojis bort under första Representation.

THEATERSKRIBENTEN.

Ni påttår således at man aldrig bör våga sig fram med något Comiskt.

CABE-

CABALEN.

Men . . . du har bordt finna, at man då skal hafva mera qvickhet än du; at man framför alt noga skal akta sig för at fåra örat . . .

THEATERSKRIBENTEN.

Deri har Ni rätt; örat är aldrig mera fint, än då hjertats och sedernas förderf hunnit til sin högd,

CABALEN.

Det är at tala som Außer, det.

THEATERSKRIBENTEN.

Nej, det är blott at svara Cabalen,

CABALEN.

Nå, låt ofs då supponera, (det är åtminstone blott en supposition) at din Piece är passabel; har du intet bordt finna, at ju mer man skrattar åt din Comedie, des mindre skall man gråta åt din nålts Drame.

THEATERSKRIBENTEN.

Min Fru; tvänne Syskon tråda in på Verlds-Theatern; den äldstas glättighet, kan ju inte skada den yngres alifvarfamma väfende? Nej; blott de äro behagliga, skola de båda bli lika väl emottagna; sådant är åtminstone mit hopp . . . och jag vet at det inte skal tvika mig.

CABALEN., (*med ironie.*)

Vift har du rätt; man börjar straxt; du vet min tanka; farväl; jag går nu dit ner; (*pekar åt Paterren.*)

THEATERSKRIBENTEN, *springer
efter henne.*

Nej, Ni skal inte gå dit. Jag skal åtminstone bjuda til at hindra Er derifrån. (*Hon sliter sig ifrån bonom.*) (*Til Åskådarne:*) Mina Herrar, jag tror Er alla vara så hederligt folk, at Ni inte tåla henne i Ert sällskap.

SLUT.

DIVER-

Titel Sv.
Drama
(Br.)
0

1700 - 1829

DIVERTISSEMENT;

Vid Slutet af

MICKEL WINGLER

På

Amerikanska Ön;

Comedie

Uti 3 Acter,

af

HERR BJÖRN.

Sthlm 1789

Musiken hertil är ny, af HERR C. STENBORG.

DIVERTISSEMENT.

Sedan Piecen är slut förändras Theatern, och visar en Trädgård med Slottet i Fonden, och där frammanföre någon Uphöjning, hvar på Gouverneuren skal sitta; bakom höres en).

CHOR, hvarunder alla komma in.

Unga hjertan, J som klagan,
Öfver kärleks flyktighet:
Född af Nöjet och Behagen,
Är des lif ombytlighet!
Undflyn visligt all hans fara;
Han har dygder, han har brott;
Veten, för at flyktig vara,
Har han vingar fått.

*(Under denna Chor inkomma: --- 2:ne Unga Flickor ---
4 unga Gossar --- Några nysifta Par --- Ankarfeldt och Henriette --- Michel Wingler, i Fruntimmers kläder --- Gouverneurens Betjäning --- Rustaut --- Gouverneuren --- Des Hand-Secreterare --- Inbyggare af båda Könen --- Alla taga in sina rum nedanföre Gouverneuren; Inbyggarna stadna på sidorna bakom).*

GOUVERNEUREN.

RONDO.

Njuten, värdigt fålla Par,
Lyckan af det rena nöjet!
Kärleken har endast Löjet:
Äktenskapet Glädjen har.

ANKAR-

ANKARFELDT och HENRIETTE.

Värdigt dyrkande dem båda,
Åga båda fit behag!
Flyktig, skalkande och frag,
Kan likvål den Enas våda,
Skyddas af den Andras lag.

*CHOR, Under det de Nygifta emot-
taga sina Giftermåls-Contracter.*

Njuten värdigt Sålla Par,
Lyckan af det rena nöjet!
Kärleken har endast Löjet:
Åktenkapet Glådjen har.

TVÄNNE NYGIFTA.

Mot det Känslolösa hjertat,
Kärleks-Gud din bäge spänn!
Unga Flicka, nöjet kån;
För den stund hans pil dig smärtat,
Ger han fällheten igån.

ET ANNAT PAR.

Aldrig någon dyrkan ån;
Blef til Gudars Altar buren,
Mera sann, ån den Naturen,
Helgade åt Kärleken.

EN UNG GOSSE

Ren jag börjar fuckar draga,
Når jag får en Flicka se!

Och vil hon en kyfs ej ge:
Hjertat vil jag den skal taga,
Och at det skal ofta ske.

EN ANNAN.

Det är Kärleken kanske!

DEN FÖRRE.

Ack! hvad han mig såll skal göra,
Blott han henne vil förföra,
At min kyfs mig återge!

EN FLICKA.

Länge mig min Mor förförde,
At förakta Kärleken;
Men mit hjerta fick en Vän,
Och helt annat tal han förde!
Jag blef nögd och lycklig, men, . . .

EN GOSSE.

Men det saknas något än!
Hjertat nöjes ej at brinna;
Än en sållhet det vil vinna:
Äktenskapet gifver den!

RUSTAUT.

Uti alla nya Länder,
Gålla alltid Flickorna,
Mer än Fastigheterna;

Men

Men med båda likväl händer: (til *Wingler*).
At di å graverada.

WINGLER, til *Åskådarne*.

Altid, alltid Karlarne,
Utaf Kōnets svaghet skryta!
Det bör Kōnet ej förtryta; (til *Rustaut*).
Karlarne bli narrade!

ANKARFELDT, til *Åskådarne*,

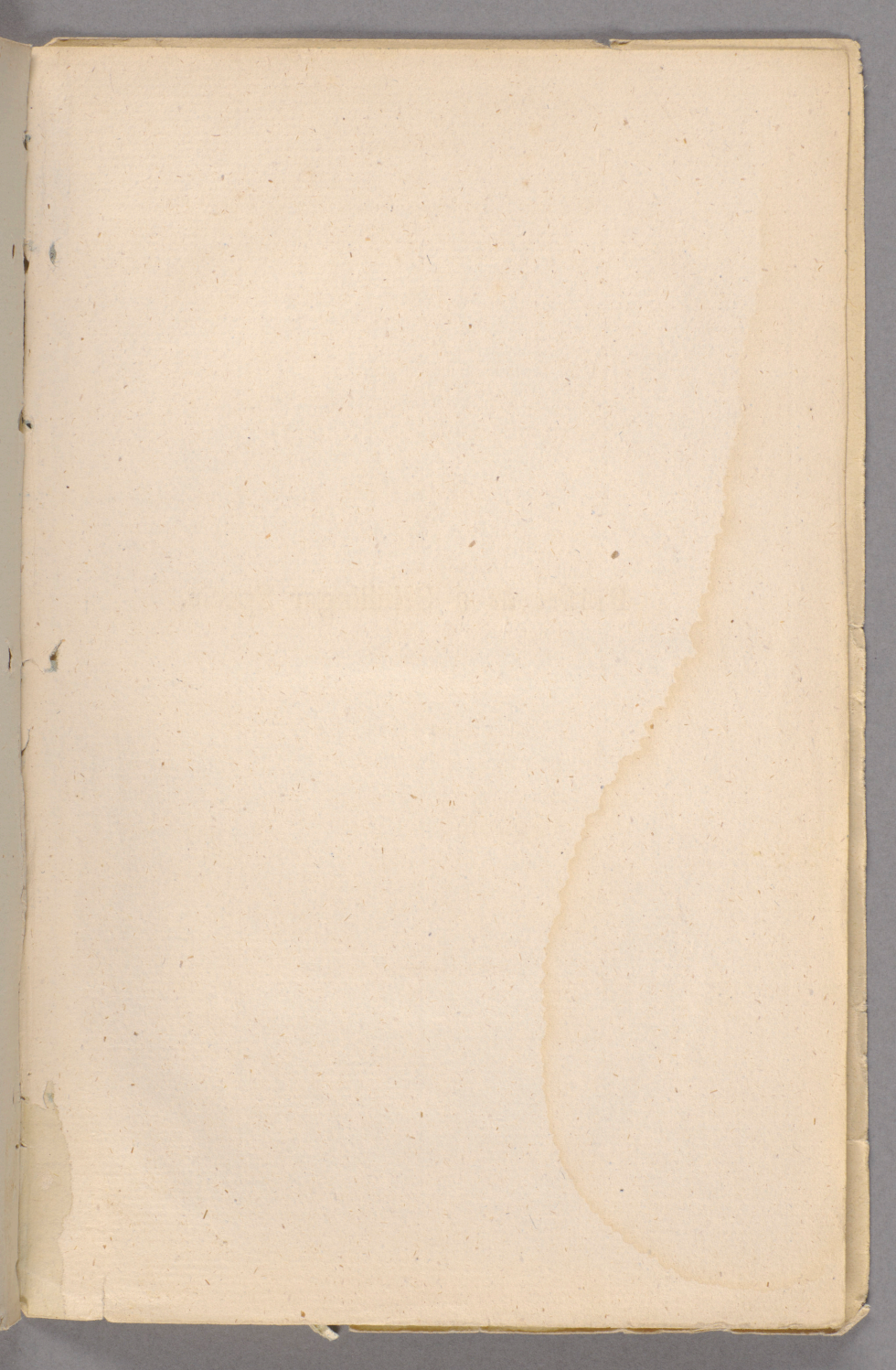
Glad fin tid man offerar opp,
Endast at behaga Eder;
Edert bifall är vår heder:
Edert nöje är vårt hopp!

ALLMÄNT COHR.

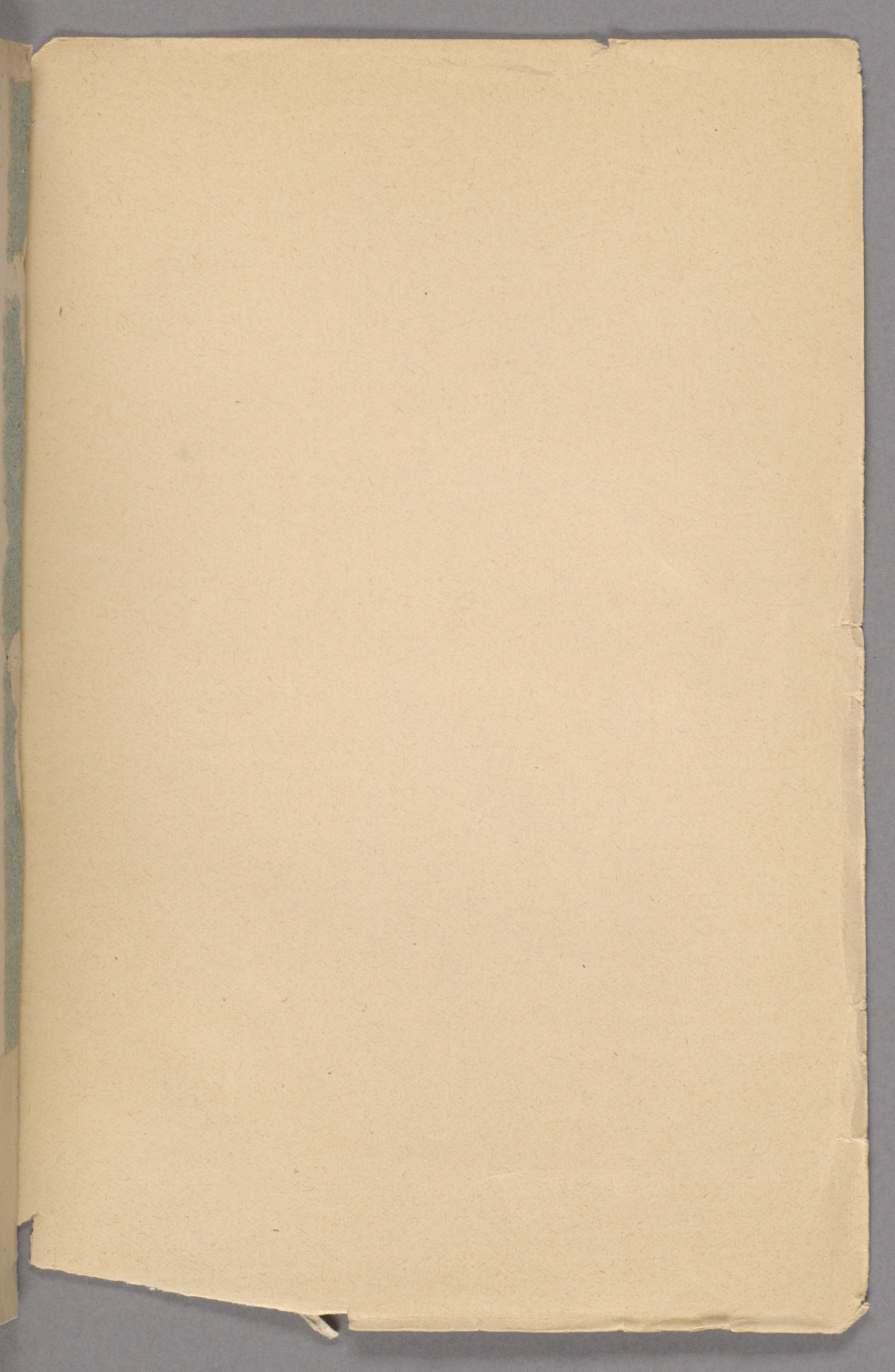
Glad fin Tid man offerar opp,
Endast at behaga Eder!
Edert nöje är vår heder;
Och Ert Bifall är vårt hopp!

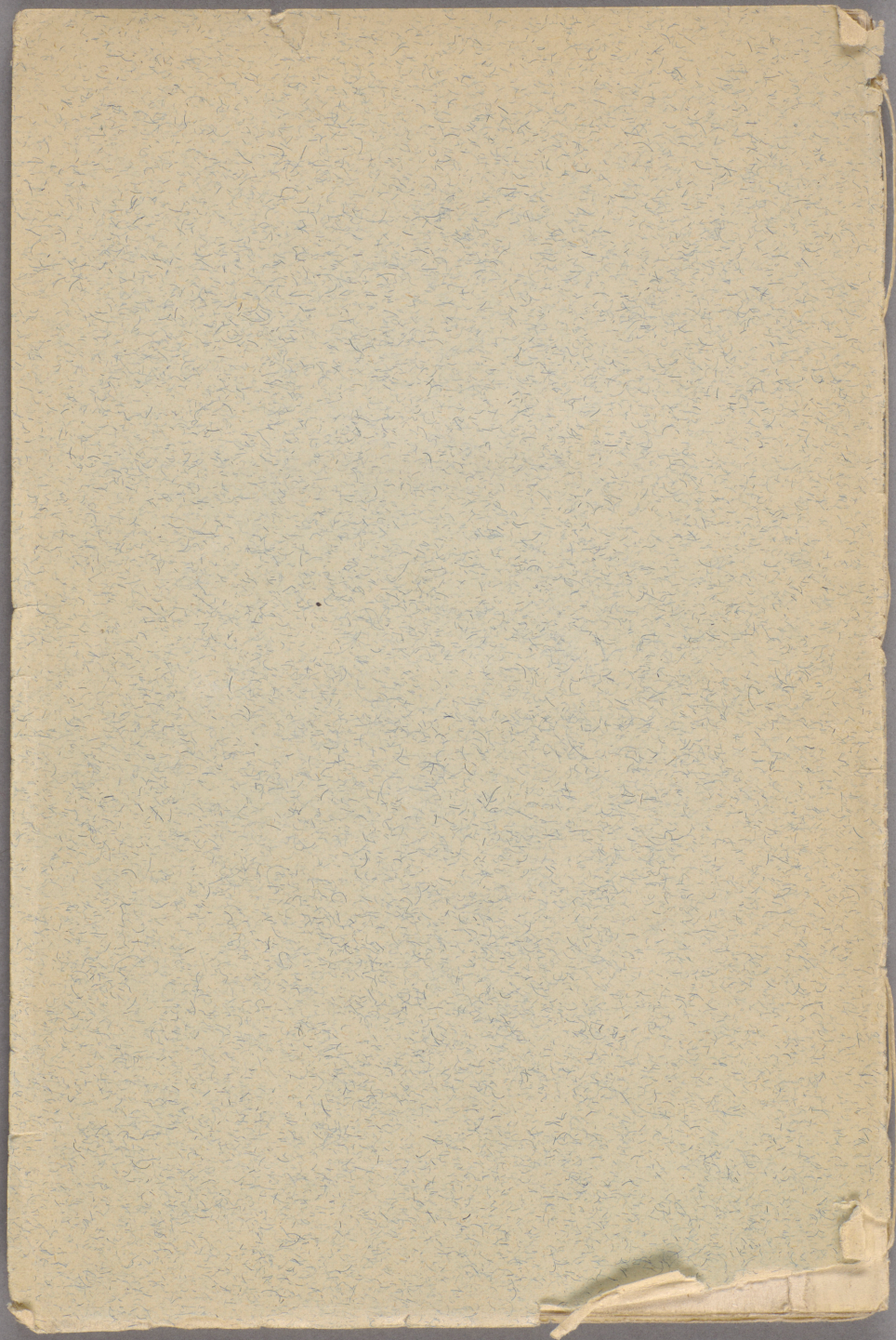
SLUT.

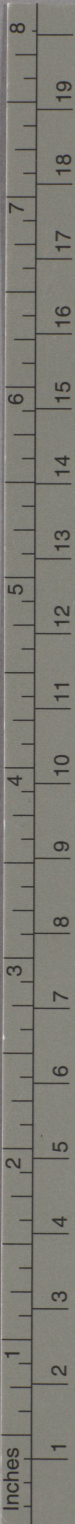

Priset är 8 Schillingar Specie.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue   Cyan   Green   Yellow   Red   Magenta   White   3/Color   Black

